

A „keresztény hódítás”

Írta: Administrator

2011 június 04. (szombat) 13:53 - Utoljára frissítve 2011 június 04. (szombat) 13:56

A cím természetesen új fogalom a keresztény szótárban, valójában azt akarja sugallni, hogy miképpen teremt kapcsolatot egy keresztény beállítottságú ember. Természetesen ebben a cikkben sem azt értem kereszténynek, akik kereszténynek keresztelkedett, hanem, aki követi a keresztény értékeket.

Ne felejtjük el, hogy egy hithű keresztény, Krisztus eljövételének várományosa elsősorban a lelki életnek szentelte magát, a keresztény hódítás így akkor jön létre, ha nem bír a hormonjaival és a paráznaság elkerülése érdekében, inkább házasodni szeretne.

Az Istenben hívő ember az udvarlás ideje alatt is hívőként gondolkodik, kommunikál, és cselekszik. A szeretet nevében kimondatlanul is arra törekszik, hogy a másik félnek a legkisebb kettősséget okozza. Az ártás elkerülhető:

- Mindkét fél helyes kommunikációjával (igények, vágyak és félelmek őszinte kifejezésével)
- Toleranciával és türelemmel (szükség van rá, ha a másik fél kapcsolatépítési tempója eltér)
- Állhatatossággal és kitartással (a kapcsolatépítésben gyorsabb fél nem fájdalomként éli meg az esetleges elutasítást, és képes egy kapcsolatépítési szinten addig maradni, amíg a másiknak szüksége van arra)

Az emberiség párválasztási szokásaiban a legnagyobb ellenség az illúzió. Ez abban rejlik, hogy a felek magukról inkább a vágyaikat, illetve azokat a lelki tulajdonságaikat szeretnék láttatni, amit a másik fél látni akar. Egy keresztény lelkületű ember nyílt, önmagáról a valóságot tárja a világ elé, így gyengeségeit is nyíltan vállalja. Valójában nem kell félnie attól, hogy nagyobb valószínűséggel utasítják el, ha a gyengeségeire azt az utat is elárulja, amellyel azokat le szeretné győzni. Ha mindkét fél így tesz, akkor megalapozzák a jövőt, hisz két ember azért „szerződik” egymással, hogy a teljesség felé vezető úton támogassák egymást abban, hogy képesek legyenek legyőzni félelmeiket, gyengeségeiket.

A „keresztény hódítás”

Írta: Administrator

2011 június 04. (szombat) 13:53 - Utoljára frissítve 2011 június 04. (szombat) 13:56

Egy párkapcsolatra vágyó nő mindig fizikai biztonságra vágyik (biztonságos otthon, anyagi biztonság, fizikai erőszakmentesség, stb.), ezt egy keresztény férfi nem a hamis lovagiassággal, hanem azzal tudja biztosítani, hanem azzal, hogy megérti és elfogadja, hogy ez a nő célja, és mindent megtesz ennek teljesülésében. Egy keresztény férfi számára tehát soha nem lehet első helyen a fontossági sorrendben a szexuális együttlét, hiszen abban az esetben, a kapcsolatban ott lebeg a hűtlenség lelke.

Egy párkapcsolatra vágyó férfi mindig érzelmi biztonságra vágyik (együttérzés, odaadás, stb.), azt a keresztény nő nem buja szexuális odaadással és főleg nem vágyainak kikövetelésével tudja biztosítani, hanem abban, hogy mindig és mindenkor követi a férfit, bízik benne, a férfi akárhogyan is dönt. Egy keresztény nő számára soha nem lehet cél, hogy uralkodjon a férfi felett, mert a saját természetét befogadó, követő.

A keresztény hódítás elveit az alábbiak szerint foglaljuk össze:

- A bizalom elve: A férfi feltétel nélkül bízson önmagában (a gyengeségeiben is) és partnerében. A kapcsolatépítésben soha ne legyen úr a félelem. Ha ilyen adódna, azt a legrövidebb időn belül tisztázni kell.
- A fokozatos megismerés elve: a kapcsolatépítés minden szintjén a lehető legjobb döntést legyen képes meghozni az ember a folytatásról, vagy a megszakításról (a házasságban nincs már visszaút)
- A pozitív törekvés elve: A kapcsolatépítés során felmerült nézetkülönbségek esetén a feleket ne a fájdalom, hanem a megoldás, illetve az alkalmazkodás vezérelje. Ebbe az elvbe az is beletartozik, hogy a felek szükség esetén őszintén tanulnak egymástól, ha szükség van, akkor a kapcsolatépítés sikere érdekében külső személytől, vagy szervezettől.
- Elfogadás elve: Az erkölcsileg helyes célokat a másikban el kell tudni fogadni, ahogy a másik fél azon gyengeségeire is, amelyekre létezik megoldás és a másik fél azokat meg akarja oldani.
- A helyes kommunikáció elve: Mindenki legyen képes elvárások és kötelesség nélkül megosztani önmagát (vágyait, félelmeit, hitét), és a minden napi kommunikációban egymás erősítése és nem a gyengítése legyen a cél.
- Felvállalt felelősség elve: Mindkét fél tudomásul veszi, hogy a kapcsolatban nem csak saját magukért, hanem a másik emberért, sőt a kapcsolat minőségéért is felelősek.
- Egygyé válás elve: Mindkét fél igyekszik azonosulni a másikkal, amelyben addig keresik a magasabb igazságokat, ameddig mindketten azonos nevezőre nem jutnak.

Ha hódítasz, akkor azt a szellemeddel tedd, ne a testeddel, vagy test szerinti cselekedetekkel. Ha így teszel, nem áruod el a keresztény értékeket és a kapcsolatod is jó gyümölcsöt fog teremni. Istent behívni egy kapcsolatba nem azt jelenti, hogy mindenkor Isten neve rebeg a

A „keresztény hódítás”

Írta: Administrator

2011 június 04. (szombat) 13:53 - Utoljára frissítve 2011 június 04. (szombat) 13:56

számon, hanem azt, hogy a kapcsolatépítés közben is szolgálom az igazságot, a szeretetet, a békét és az erkölcsöt. Istenben mindent megtehetsz, választottaddal szőhetsz terveket, közösen szórakozhattok, élvezhetitek egymás társaságát, de egy keresztény ember soha nem adja át partnerét az ördögnek. Aki a másiknak nem okoz kettősséget, szenvedést, félelmet, sőt mindent megtesz, hogy a másik ezeket képes legyen elhagyni, annak nyitott Isten országa.

Azok közül, akik a fenti elveket elolvassák, sokan azt gondolják, hogy micsoda őrülség ez. Nos, az ő életük éppen az ilyen gondolatok miatt nem boldog a párkapcsolatban, vagy azon kívül sem. Az Isteni létet, a kiválasztottságot nem lehet elérni bűnnel teli törekvésekkel, csak az üdvözülhet, aki képes egy bármilyen másik lényel harmóniában élni. Ne hidd, hogy Isten országába, az örök béke birodalmába bejuthat olyan ember, akit csak a lázadás vezérel, mert az egy nagy illúzió.

Isten országában nem képes eltitkolni senki a benne lévő kettősséget, mivel a mennyei testeken azonnal láthatóvá válik az igazság. Ezért jobb, ha megérted, hogy a lelki élet magja a szívből jövő erkölcsös élet. Aki ezt elfogadja élni fog, aki nem, annak meg kell ennie saját hitének és cselekedeteinek gyümölcsét. Senki nem taposhatja sárba Isten ígéreteit és törvényeit